

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **X. Y.**

zażalenia na zatrzymanie prawa jazdy

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 stycznia 2026 r.,

inicjatywy wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w Zamościu

z dnia 19 listopada 2025 r., sygn. akt II Kp 767/25,

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu,

na podstawie art. 37 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę o sygn. akt II Kp 767/25 do rozpoznania Sądowi
Rejonowemu Lublin-Zachód w Lublinie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zamościu wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy o sygn. akt II Kp 767/25 innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że przedmiotem sprawy jest zażalenie X. Y., reprezentowanej przez obrońcę, na zatrzymanie prawa jazdy w dniu 5 listopada 2025 r. Wskazano również, iż skarżąca jest obecnie sędzią Sądu Okręgowego w Zamościu, jednakże przez wiele lat (do dnia 21 marca 2023 r.) była

sędzią Sądu Rejonowego w Zamościu, a nadto w tymże sądzie „prowadzi jeszcze jedną sprawę”.

Zdaniem Sądu wnioskującego w tej sytuacji przedmiotowa sprawa „z uwagi na potrzebę kształtowania społecznego przekonania o bezstronności sądów, powinna być rozpoznana przez inny sąd równorzędny”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie.

Określona w treści art. 37 § 1 k.p.k. instytucja stanowi wyjątek od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy, zatem jej zastosowanie powinno mieć miejsce jedynie wówczas, gdy przemawiają za tym szczególne względy, związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zastosowanie ww. unormowania uzasadniają tylko takie konkretne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać w aspekcie zewnętrznym przekonanie o braku warunków do rozpoznania w danym sądzie sprawy w sposób obiektywny (zob. postanowienia SN: z 13 lipca 1995 r., III KO 34/05, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; z 17 maja 2006 r., II KO 27/06; z 26 czerwca 2007 r., II KO 36/07; z 15 maja 2008 r., III KO 30/08; z 16 grudnia 2021 r., II KO 112/21; z 9 lipca 2024 r., IV KO 71/24). Wśród okoliczności uzasadniających skorzystanie z omawianej instytucji są zatem te, w których konfiguracja zawodowych powiązań uczestników postępowania, z sądem miejscowo właściwym, może wywoływać u zewnętrznych obserwatorów obawy, czy ta sprawa będzie rozpoznana w warunkach wolnych od wszelkiego rodzaju nacisków, nawet tylko tych będących następstwem samej świadomości istnienia służbowych powiązań sędziów tego sądu (zob. postanowienia SN: z 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10, z 14 kwietnia 2021 r., IV KO 26/21; z 31 stycznia 2025 r., II KO 136/24).

Mając na uwadze powyższe uwarunkowania należy zgodzić się z argumentacją Sądu wnioskującego, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, skoro autorem zażalenia jest adwokat reprezentujący sędziego Sądu Okręgowego w Zamościu X. Y., która uprzednio przez wiele lat orzekała w Sądzie Rejonowym w Zamościu. Wprawdzie nie ma żadnych racjonalnych

przesłanek, by twierdzić, że sędziowie Sądu właściwego nie są, w realiach sprawy, zdolni do wydania bezstronnego orzeczenia, jednakże w odbiorze społecznym, rozstrzygnięcie przez Sąd Rejonowy w Zamościu o dalszym toku postępowania (w przedmiocie złożonego zażalenia), może budzić wątpliwości związane z warunkami do obiektywnego i bezstronnego orzekania.

W świetle tych okoliczności uznać należało, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem przedmiotowej sprawy innemu sądowi równorzędnemu i to poza obszarem właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Zamościu.

Z tych też względów Sąd Najwyższy, orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]